

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΗΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ,

Ευκαιριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξίμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ 1979

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΝΘΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου κλπ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκωδότησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέναιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 23 καὶ 30 Νοεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 52

Ἡ μικρὴ πριγκηπισσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. ΒΥΡΝΕΤΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐκλαιγε καὶ φώναζε τόσο δυνα-
τά, εἶχε κάτι νευρικὰ ξεσπάσματα
τόσο μεγάλα, ὥστε ἡ ἀδελφὴ τῆς
συγκράτησε τὴν ἀγανάκτηση ποῦ
ἐγείωθε ἐναντίον τῆς καὶ τῆς ἔβωσε
νά μωριστῇ λίγο αἰθέρα γιὰ νὰ συ-
νέλθῃ καὶ τῆς ἔτριψε
τὸ μέτωπο μὲ κολώνια.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ
ἔλα τὰ κορίτσια τοῦ
Παρθεναιωγαίου ἦταν
μαζεμμένα στὸ σπου-
δαστήριον, μπῆκε μέ-
σα ἡ Ἐρμίνια. Κρα-
τοῦσε στὸ χέρι τῆς
ἓνα γράμμα καὶ τὸ
ὄλοστρόγγυλον πρόσω-
πό τῆς εἶχε μιὰ πα-
ράξενη ἐκφραση ἔπου
φαίνονταν ἀνακατεμ-
μένη ἢ κατάπληξη
καὶ ἡ ἀγαλλίαση.

—Τί τρέχει; τὴν
ρώτησαν μερικές.

—Μήπως μὰς φέρ-
νεις τὴν ἐξήγηση τῆς
ἀπογευματινῆς σκη-
νῆς; ρώτησε ἡ Λαβί-
νια. Γιατί στὸ γρα-
φεῖο τῆς μίς Μιντοῦν
ἔγινε μεγάλη φασα-
ρία. Ἡ μίς Ἀμέλια
ἔπαθε νευρικὴ κρίση
καὶ ἀναγκάστηκε νὰ
πέσῃ στὸ κρεβάτι.

Ἡ Ἐρμίνια ἀπάν-
τησε ἀβρόνινοντας ἓνα
ἓνα τὰ λόγια τῆς,
ὡς ἄνθρωπος ποῦ
δὲν ἔχει ἀκόμη συνέλ-
θει ἀπὸ μιὰ μεγάλη
συγκίνηση.

—Ἐλαβα ἓνα μεγάλο γράμμα
ἀπὸ τὴ Σάρα.

—Ἀπὸ τὴ Σάρα! φώναξαν ὅλες,
καὶ ποῦ βρισκεται;

—Στοῦ γειτονά μας, στοῦ «κυ-
ρίου ἀπὸ τὴς Ἰνδίες».

—Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ; Τὴν ἐδιω-
ξαν; Τὸ ξέρεῖ ἡ μίς Μιντοῦν; Γι'
αὐτὸ λοιπὸν ἔγινε ἡ φασαρία τὸ ἀ-
πόγευμα; Ἄγε, λέγε γρήγορα.

Μιλοῦσαν ὅλες μαζί, καὶ ἡ Δόττη
ἔβαλε τὰ κλάμματα.

Ἡ Ἐρμίνια ἀρχισε μὲ τὸ νέο ποῦ
ἐφθανε γιὰ ν' ἀπαντήσῃ σὲ κάθε
ἀπορία.

—Τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα ἦταν ἀλη-
θινά, εἶπε, ὑπάρχουν στ' ἀλήθεια!

Οἱ συμμαθητρίδες τῆς τὴν τριγύρι-
σαν λαχανιάζοντας ἀπὸ ἀνυπακοῖα.

—Γιὰ ἓνα διάστημα ὁ κ. Κάρ-
ρισφορδ τὰ νόμισε γιὰ χαμένα, εἶπε.

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Κάρ-
ρισφορδ;

—Ὁ γειτονάς μας. Καὶ ὁ λοχα-
γὸς Κρήθ τὸ ἴδιο φο-
βήθηκε καὶ νομιζον-
τας πῶς δὲν τοῦ εἶχε
ἀπομείνει τίποτε ἀπὸ
τὴν περιουσία του ἀρ-
ρώστησε καὶ πέθανε
ἀπὸ τὴ λύπη του. Κι'
ὁ κ. Κάρρισφορδ ἀρ-
ρώστησε κι' αὐτὸς βα-
ρεῖα καὶ μόλις ἔγινε
κάπως καλύτερα θέ-
λησε νὰ βρῇ τὴ Σάρα,
μὰ δὲν ἔξερε ποῦ ἦ-
ταν. Ὑστερα, ἔμαθε
πῶς τίποτε δὲν εἶχε
χάθει, ἀπεναντίας μά-
λιστα τὰ ἀδαμαντω-
ρυχεῖα ἦταν μεγαλύ-
τερα ἀπ' ὅ,τι νόμιζαν
στὴν ἀρχὴ καὶ πῶς
τὰ μισὰ ἦσαν τῆς Σά-
ρας. Κι' ἦταν πλοῦ-
σια, πλούσια πιδ πολὺ
ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πρὶν
κι' ὅμως ζοῦσε στὴ
σοφίτα μὲ μοναχὸ τῆς
φίλο ἓναν ποντικὸ!

Ὁ κ. Κάρρισφορδ
βρῆκε τὴ Σάρα σήμε-
ρα. Εἶναι στὸ σπίτι
του καὶ δὲν θὰ ξανα-
γυρίσῃ πιδ πατὴ ἐδῶ.
Τώρα εἶναι ἀληθινὴ
πριγκηπισσα, καὶ μὲ
κάλεσε γὰ πάω νὰ
τὴν ἰδῶ, αὐριο τὸ ἀ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Ἰδὲς τί δυνατὸς ποῦ εἶμαι! Θὰ μπορούσα νὰ πάω στρατιώτης
κι' ἀπὸ τώρα.

πόγευμα. Νά! σάς τὰ εἶπα δλα!

Τέτοια χλαλοή, τέτοια ἀναστά- τωση, τέτοια φασαρία ἔγινε βυτερα ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ἀνακοίνωση τῆς Ἑρμίνης, ποὺ καὶ ἡ μὲς Μιν- τσὶν ἀκόμη θὰ ἴταν ἀδύνατο νὰ ἐπι- βάλῃ τὴν τάξην καὶ τὴν ἡσυχίαν. Μὰ μ' ἔλο ποὺ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κά- μαρά τῆς ἀκουσε ἔλο τὸ ταβιτούρι, ὡστόσο δὲν κουνήθηκε· δὲν εἶχε πιά τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ πράγ- ματα ἔτσι ὅπως εἶχαν καταστήσει. Γνώριζε πὺς τὴν νῦν εἶχε δια- βόλη καὶ πὺς σ' ἐλόκληρο τὸ σπίτι ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ὡς τὴν σοφίτα, ἀπὸ τὴν κουζίνα ὡς τὰ σπουδαστήρια, δὲν μιλοῦσαν παρὰ μόνον γι' αὐτὸ.

Ἔτσι ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ, μιὰ καὶ ἡ περὶ τῆς εἶχε ἐλότιστα παραλύ- σει, τὰ κορίτσια ἔμειναν στὸ σπου- δαστήριο μαζί με τὴν Ἑρμίνην, δια- βάζοντας καὶ ξαναδιαβάζοντας τὸ περίφημο γράμμα, ποὺ ἴταν πιδ φανταστικὸ καὶ πιδ ἀπίστευτο ἀπ' ὅλες τίς ἱστορίες ποὺ εἶχε ἐπινοήσῃ ἡ Σάρα ἴσαμε τότε.

Ἡ Μπέκου εἶχε μάθει κι' αὐτὴ τὰ συνταρακτικὰ νέα, ὅπως ὅλες οἱ ἄλ- λες. Κατάφερε ν' ἀνέβῃ νωρίτερα στὴν κάμαρά τῆς γιατί ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ λίγο μόνη τῆς καὶ νὰ ξαναἰδῇ τὴν κάμαρα ποὺ εἶχε περάσει τόσες ἀληγομόνητες ὥρες μαζί με τὴ Σάρα. Τὶ θὰ γινόταν ἡ κάμαρα αὐτὴ; Δίχως ἄλλο ὁ Μάγος δὲν θὰ τὴν ἀφῆνε ἔτσι ὅπως ἴταν στὴ μὲς Μιντσὶν. Θὰ τὰ ξανάπαιρνε ὅλα πίσω καὶ ἡ σοφίτα θὰ ἔμεινε πάλι γυμνὴ καὶ κρύα. Ἡ Μπέκου ἴταν πολὺ-πολὺ εὐτυχιωμένη γιὰ τὴν ἀγαπημένη τῆς μὲς Σάρα. Ὡστόσο ἔνοιωσε ἕνα σφιξιμο στὸ λαιμὸ τῆς καὶ τὰ δάκρυα νὰ πλημμυρίζουν τὰ μάτια τῆς ὅταν ἔφθασε στὸ τελευ- ταῖο πάτωμα. Ἀπόψε οὔτε ἡ τριαν- ταφυλλιά λαμπίτσα θὰ ἴταν ἀνομι- μένη, οὔτε ἡ φωτιὰ θὰ ἔκαιγε, οὔτε φαγητὸ θὰ ἴταν σεβδρισμένο στὸ τραπέζακι, οὔτε ἡ πριγκήπισσα θὰ ἴταν καθισμένη σταυροπόδι ἐπάνω στὸ χαλί καὶ θὰ διηγόταν καμμιὰ ἰστορία. Πάει πιά ἡ πριγκή- πισσα!

Κατάπιε ἕνα λυγμὸ καθὼς ἀνοίγε τὴν πόρτα καὶ ὅταν μπῆκε μέσα λίγο ἔλειψε νὰ βάλῃ μιὰ φωνή.

Ἡ τριανταφυλλιά λαμπίτσα σκόρ- πιζε τὸ γλυκὸ τῆς φῶς, τὸ δειπνο ἴταν σεβδρισμένο στὸ τραπέζακι καὶ ἡ φωτιὰ σπιθίριζε στὴ θερμάστρα. Καὶ παραπέρα, ὀρθός, ὁ Ράμ Ντάς χαμογελοῦσε στὴ Μπέκου ποὺ δὲν πίστευε στὰ μάτια τῆς.

— Ἡ μικρὴ κυρία δὲν ξεχνάει, εἶ- πε. Τὰ διηγῆθηκε δλα στὸν σαχιμπ.

Θέλησε νὰ μάθῃ πόσο εἶναι εὐτυχι- σμένη. Κοίταξε αὐτὸ τὸ γράμμα ἐπάνω στὸ δίσκο. Εἶναι γιὰ σένα. Δὲν θέλησε νὰ κοιμηθῆς με τὴ λύπη στὴν καρδιά. Ὁ σαχιμπ προστάζει νὰ ἔρθῃς αὐριο στὸ σπίτι του. Θὰ εἶσαι στὴν ὑπηρεσία τῆς μικρῆς κυ- ρίας. Ἀπόψε θὰ πάρω δλα ὅσα βρι- σκονται ἐδῶ μέσα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ράμ Ντάς χαιρέτησε τὴν Μπέκου καὶ ἐξαφανί- στηκε ἐντελῶς ἀθόρυθα ἀπὸ τὸν φεγ- γίτη, περνούοντας με τὴν εὐλυγισίαν καὶ με τὴν γρηγοράδα, ποὺ ἡ Μπέ- κου ἐμάντευσε στὴ στιγμὴ ποὺς ἴταν ὁ Μάγος καὶ με τὴ τρόπο εἶχε κάνει τὰ θαύματά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ἄννα

Ἡ χαρὰ βασίλευε στὴν κάμαρα τῶν παιδιῶν τῆς Μεγάλης Οἰκογέ- νειας. Ποτὲ τὰ παιδιά δὲν εἶχαν

Τὰ κορίτσια ἔμειναν διαβάζοντας καὶ ξαναδιαβάζοντας τὸ γράμμα τῆς Σάρας (Σελ. 468 στ. α')

δνειρευθῆ παρόμοια εὐχαρίστηση σὰν αὐτὴ ποὺ ἔνοιωθαν τὴν μὲ τὴν συν- τροφίαν τοῦ «κοριτσοῦ ποὺ δὲν εἶναι ζητιάννα». Δὲν εἶναι δὲ καὶ συνειθι- σμένο πρᾶγμα νὰ ἔχῃς μιὰ φίλη ποὺ ἔχει περάσει τόσες περιπέτειες καὶ τόσες δυστυχίες. Τὶ εὐχάριστο πρᾶγ- μα εἶναι νὰ κάθῃσαι στὴν πλούσια κάμαρά σου, μπρὸς στὴ ζωηρὴ φω- τιὰ καὶ ν' ἀκοῦς νὰ σοῦ περιγράφουν τὴν γυμνὴ καὶ κρύα σοφίτα. Ὡστόσο οἱ περιγραφὲς αὐτὲς ἔμπαιναν σὲ δευτέρη μοῖρα ὅταν παρουσιάζονταν στὴ σκηνὴ ὁ Τυροφάγας καὶ τὰ σπουργίτια.

Ἡ ὠραιότερη ὁμοῦ ἀπ' ὅλες, ἴταν ἡ ἱστορία τῆς γιορτῆς ποὺ χάλασε, καὶ τοῦ δνειρου ποὺ ἔγινε ἀλήθεια. Ἡ Σάρα τὴ διηγῆθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐπομένη. Πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας εἶχαν ἔρθῃ νὰ περάσουν τὸ ἀπόγευ- μα μαζί τῆς. Ἦταν ὅλα καθισμένα ἢ ἑαπλωμένα ἐπάνω στὸ χαλί μπρο- στὰ στὴ φωτιὰ καὶ ἡ Σάρα τοὺς διη- γῆθηκε τὴν ἱστορία τῆς με τὸν χα- ριτωμένο τρόπο ποὺ ἤξερε αὐτὴ. Ὁ

κ. Κάρρισφορδ καθόταν καὶ τὴν ἀ- κουγε κι' αὐτός. Ὅταν ἡ Σάρα τε- λείωσε, σήκωσε τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν κοίταξε.

— Ἐγὼ τελείωσα, εἶπε. Ἡ σειρά- σας τώρα, θεῖτε Τόμ. (Ἔτσι εἶχε ἀ- ποφασιστεῖ πὺς θὰ τὸν φώναζε στὸ ἔξῃς).

Καὶ τότε ὁ κ. Κάρρισφορδ ἄρχισε νὰ διηγῆται, πὺς μιὰ μέρα ποὺ ἴταν πολὺ ἀρρωστος καὶ πολὺ θλιμμένος ὁ Ράμ Ντάς τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἱ- στορία τῆς μαίμου ποὺ τὸ εἶχε ἀκά- σει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τῆς μικρούλας ποὺ κατοικοῦσε στὴ σοφίτα καὶ ποὺ ἀπὸ τοὺς τρόπους τῆς καὶ τὴν ἐμφά- νισή τῆς φαίνονταν πὺς δὲν ἴταν ὁ- μοια με τίς ἄλλες μικρὲς ὑπηρε- τριοῦλες. Σιγά-σιγά ὁ Ράμ Ντάς εἶχε ἀνακαλύψει καὶ πολλὰ ἄλλα πράγ- ματα σχετικὰ με τὴ μικρὴ γειτόνισ- σά τους καὶ μιὰ μέρα εἶχε πεῖ στὸν κ. Κάρρισφορδ.

— Σαχιμπ, θὰ μοῦ ἴταν εὐκολο νὰ περάσω ἀπὸ τὰ κεραμίδια καὶ νὰ ἀνάψω μιὰ καλὴ φωτιὰ στὴ θερμά- στρα, ἐνῶσω τὸ κοριτσοῦκι θὰ λείπῃ. Κι' ὅταν θὰ γύριζε πίσω βρεγμένη καὶ μουσκεμμένη, θὰ νόμιζε πὺς κά- ποιος μάγος ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄρεσε στὸν κ. Κάρ- ρισφορδ κι' ἔτσι ὁ Ράμ Ντάς ἔδωσε μεγαλύτερη ἀνάπτυξη στὸ σχέδιό του κι' ἐξήγησε στὸν κύριό του βι- με τὸν ἴδιό τρόπο θὰ ἴταν εὐκολώ- τατο νὰ μεταμορφωθῇ ἐλόκληρη ἡ σοφίτα. Ὁ ἀρρωστος εἶχε ἐνδιαφε- ρθῆ γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ ἀπασχα- λήθηκε με τὴν ἐκτέλεσή του μερικὲς μέρες ποὺ τοῦ φάνηκαν λιγώτερο θλιβερές. Τὸ βράδυ τῆς γιορτῆς ποὺ εἶχε τόσο θλιβερὸ τέλος ὁ Ράμ Ντάς με ὅλα του τὰ δέματα ἀγρυπνοῦσε στὴ δική του τὴ σοφίτα μαζί με τὸν γραμματέα ποὺ εἶχε ἔρθῃ γιὰ νὰ τὸν βοηθῆσαι καὶ ποὺ διασκεδάσε με τὴν παράξενη αὐτὴ περιπέτεια σχε- δὸν ὅσο καὶ ὁ κύριός του.

Ὁ Ράμ Ντάς, ἑαπλωμένος μπροῦ- मुτα στὰ κεραμίδια ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν φεγγίτη, εἶχε παρακολουθήσει ὀλη τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε γίνῃ με τὴν Ἑρμίνην καὶ κατόπιν με τὴ μὲς Μιν- τσὶν κι' ἀργότερα, ὅταν βεβαιώθηκε πὺς ἡ Σάρα εἶχε ἀποκοιμηθῆ βα- θεῖα, χώθηκε ἀπὸ τὸ φεγγίτη μὲς στὴν κάμαρα, κρατώντας ἕνα κλε- φτοφάναρο στὸ χέρι του καὶ ὁ συν- τροφός του ἀπέβῃ τοῦ περνοῦσε ἕνα- ἕνα τὰ πράγματα. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Σάρα κουνιόταν ὁ Ράμ-Ντάς ἔσθυ- νε τὸ φῶς καὶ ἑαπλωνόταν χάμω, ὥσπου τελείωσε ἔλο τὸ σιγύρι- σμα.

— Τὶ εὐτυχιωμένη ποὺ εἶμαι, εἶπε

ἡ Σάρα, ποὺ ξέρω δι: σεις εἰσαστε, ὁ Μάγος.

Ὁ Κάρρισφορδ δὲν ἔδραζε ἀπ' τὸ νοῦ του τὴν ἀνάμνηση τῆς μικρῆς πριγκήπισσας με τὰ τρύπια παπού- τσια καὶ τὸ ξεθωριασμένο πανωφόρι. Καὶ τί ὠραίες βραδὺς περνοῦσαν ὅταν ἡ Μεγάλη Οἰκογένεια ἢ ἡ Ἑρ- μίνην καὶ ἡ Δόττη ἔρχονταν νὰ τοὺς κάνουν συντροφιά. Μὰ οἱ καλύτερές τους ὥρες ἴταν ἐκεῖνες ποὺ περνοῦ- σαν οἱ δύο τους μοναχοί, ποὺ διά- βάζαν, μιλοῦσαν ἢ συζητοῦσαν γιὰ τὰ περασμένα.

Ἐνα βράδυ ὁ κ. Κάρρισφορδ πα- ρατήρησε πὺς ἡ μικρὴ του καθόταν ἀμίλητη καὶ κοίταξε τὴ φωτιὰ συλ- λογισμένη.

— Ἐ, Σάρα, ἔκανε, τί φανταζό- μαστε! αὐτὴ τὴ στιγμὴ!

Ἡ Σάρα κοκκίνησε ἐλαφρὰ.

— Θυμάμαι, εἶπε, τὴν ἡμέρα ἐ- κείνη ποὺ πεινοῦσα τόσο πολὺ καὶ τὸ κοριτσοῦκι ποὺ συνάντησα στὸ δρόμο.

Ἦταν τόσες πολλὲς ἡμέρες ποὺ πεινοῦσε! ποῖα ἀπ' ὅλες εἶναι ἐκαί- νες ποὺ θυμάσαι τώρα; εἶπε ὁ Κάρ- ρισφορδ με ἑλαφρὰ ἑλπίση στὴ φωνή του.

— Ἐκεῖνη ποὺ τὸ δνειρο ἔγινε ἀ- λήθεια.

Καὶ τότε τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἱ- στορία γιὰ τὸ φωμάδικο, γιὰ τὸ νό- μισμα τῶν τεσσάρων π ἐ ν ς ποὺ εἶ- χε βρεῖ μέσα στὴ λάσπη, καὶ γιὰ τὴ μικρὴ ζητιάννα ποὺ ἴταν πιδ πει- νασιμένη ἀκόμη κι' ἀπ' αὐτὴν. Τὰ ἔλεγε δλα αὐτὰ πολὺ ἀπλὰ με λίγα σύντομα λόγια· ὡστόσο ὁ κ. Κάρρι- φορδ ἀκούγοντάς τα, γύρισε τὸ κε- φάλι του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ σκέπασε με τὸ χέρι του τὰ μάτια του.

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, συμπέρανε ἡ Σάρα, ἐπλάθα με τὸ νοῦ μου ἕνα σχέ- διο, ποὺ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ πραγ- ματοποιήσω.

— Τὶ σχέδιο; ρώτησε ὁ Κάρρι- φορδ συγκρατώντας με κόπο τὴν συγ- κίνησή του. Πρόσταξε, πριγκήπισσα, καὶ δι: τι ἐπιθυμεῖς θὰ γίνῃ.

— Λοιπόν, εἶπε ἡ Σάρα, με κά- ποιο δισταγμὸ, ἀφοῦ λέτε πὺς ἔχω τόσα χρήματα δικά μου, θὰ ἤθελα νὰ πάω νὰ ἰδοῦ τὴ φουρνάρισσα καὶ νὰ τὴν παρκαλέσω κάθε φορὰ ποὺ θὰ βλέπῃ κανένα παιδί ποὺ νὰ φαί- νεται πὺς πεινάει ἢ πὺς κρυώνει, νὰ τὸ βάζῃ μέσα καὶ νὰ τοῦ δίνῃ νὰ τρώῃ καὶ βυτερα νὰ μὰς στέλνῃ τὸ λογαριασμὸ. Τὶ λέτε, μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ναι, ἀγάπη μου, αὐριο κιὸ- λας θὰ τὸ φροντίσουμε.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ μὲς Μιντσὶν εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς ἕνα θέαμα ἐ- ξαιρετικὰ δυσάρεστο γι' αὐτὴν. Ὁ κ. Κάρρισφορδ ἔτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὸ αὐτοκίνητό του, συνοδευμένος ἀπὸ μιὰ μορφή πολὺ γνωστὴ στὴ μὲς Μιντσὶν. Καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν πα- ρουσιαζόταν μιὰ ἄλλη, ποὺ ἡ θέα τῆς ἐξερέθιζε τὴ μὲς Μιντσὶν περισ- σότερο ἀκόμη κι' ἀπ' τὴν πρώτη. Ἦταν ἡ Μπέκου, ἡ τρισευτυχισμένη καμαριέρα τῆς μὲς Σάρας, ἡ Μπέκου, ποὺ ποτὲ τῆς δὲν εἶχε τόσο ὀλο- στρόγγυλα καὶ τριανταφυλλένια μά- γουλα.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ βυτε- ρα ἀπὸ λίγο σταμάτησε μπρὸς ἀπὸ τὸ φωμάδικο, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ φουρνάρισσα ἀδειάζε στὴ βι- τρίνα ἕνα πανέρι φρεσκοψημένα τσου- ρέκια.

Βλέποντας τοὺς πελάτες ποὺ ἔ- μπαιναν στὸ μαγαζὶ, μῆκε μέσα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κοίταξε τὴ Σάρα με μεγάλη προσοχή. Ἦστερα ὁμοῦ τὸ ἀγαθὸ τῆς πρόσωπο φωτίσθηκε.

— Σὰς γνωρίζω, μὲς, εἶπε, μ' ὅλο που.

— Ναι, εἶπε ἡ Σάρα, ἐγὼ εἶμαι ποὺ μοῦ δώσατε ἕξη τσουρέκια γιὰ τέσσερις πένες καὶ...

— Καὶ σεῖς ἐδώσατε τὰ πέντε σὲ μιὰ μικρὴ ζητιάννα ποὺ στεκόταν ἀπέξω, συνεπλήρωσε ἡ φουρνάρισσα. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύ- πωση. Σπάνια βλέπει κανεὶς ἕνα παιδί τόσο πονόψυχο. Μὲ συγχωρεῖ- τε... ἀλλὰ τώρα ἔχετε πολὺ καλό- τερη ψὴν καὶ φαίνεσθε πολὺ πιδ εὐτυχιωμένη...

— Ναι, ναι, ἔκανε ἡ Σάρα, εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχιωμένη κι' ἤρθα νὰ σὰς ζητήσω νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρη.

— Ὡ, με μεγάλη εὐχαρίστηση, ἔ- κανε ἡ φουρνάρισσα. Πῆτε μου μόνο τί θέλετε.

Ἡ Σάρα τότε τῆς ἐξήγησε τὸ σχέ- διό τῆς, ἐνῶ ἡ φουρνάρισσα τὴν ἀ- κουγε με μεγάλη ἐκπληξη.

— Ὡ μὲς, εἶπε. Αὐτὸ θὰ εἶναι με- γάλῃ εὐχαρίστηση γιὰ μένα. Δὲν εἶ- μαι παρὰ μιὰ φτωχὴ φουρνάρισσα, δὲν μπορῶ νὰ δώσω πολλὰ κι' ἡ δυ- στυχία γύρω μου εἶναι μεγάλη. Μ' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἐμοίρασα πολ- λά κομμάτια ψωμί στοὺς φτωχοὺς γιὰ χάρη σας. Πόσο ξεπαγιασμένη καὶ πεινασιμένη φαίνόσαστε, κι' ὁμοῦ δώσατε τὰ πέντε ἀπὸ τὰ ἕξη τσου- ρέκια σας, σὰν ἀληθινὴ πριγκήπισσα.

Ὁ κ. Κάρρισφορδ χαμογέλασε ἀ- θελά του καὶ ἡ Σάρα χαμογέλασε κι' αὐτὴ γιὰ τὴν ἐπιβίβηκε τί εἶχε πεῖ

στὸν ἑαυτὸ τῆς ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ δώσῃ τὰ τσουρέκια.

— Ἐκεῖνη ἡ μικρὴ πεινοῦσε πε- ρισσότερο ἀπὸ μένα, εἶπε.

— Ἐπέβαινε τῆς πείνας, εἶπε ἡ φουρνάρισσα. Συχνὰ μοῦ ἔκανε λό- γο, ἀπὸ τότε γιὰ τὴν πείνα ποὺ τὴ θέρριζε ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

— Μὰ τὴν ξαναεἰδατε; ρώτησε ἡ Σάρα. Ἐφέρετε ποῦ βρίσκεται;

— Ὡ καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ φουρνάρισσα. Τὴν ἔχουμε ἐδῶ, τώρα κι' ἕνα μῆνα, εἶναι πολὺ καλὸ κο- ρίτσι καὶ δὲν ξέρετε πόσο με βοη- θάει καὶ στὸ σπίτι καὶ στὸ μαγαζὶ. Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς τὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσε! Ἄνοιξε τὴν πόρτα πίσω τῆς καὶ ἀπ' τὸ παραμάγαζο βγήκε κι' ἤρθε μπροστὰ ἕνα κοριτσοῦκι. Ἦταν ἐκείνη, ἡ μικρὴ ζητιάννα, ἀλλὰ καθαρὴ, καλοντυμένη. Φαίνό- ταν ντροπαλὴ, μὰ τὸ πρόσωπό τῆς, τώρα ποὺ εἶχε ἡμερέψει, ἴταν γλυ- κὸ καὶ συμπαθητικὸ. Ἀμέσως ἀνα- γνώρισε τὴ Σάρα καὶ τὴν κοίταξε με θαυμασμό.

— Καταλαβαίνετε, εἶπε ἡ φουρ- νάρισσα, τῆς εἶπα νὰ ἔρχεται νὰ με βοηθᾷ κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλῃ ἕνα κομμάτι ψωμί. Καὶ φάνηκε ἀπὸ ἀρ- χῆς τόσο πρόθυμη, ποὺ τὴ συμπαθή- σα καὶ τὴν πῆρα σπίτι μου. Μὲ βοηθεῖ πολὺ καὶ μοῦ δίνει μετὰ ἐνδο- ξασίαν. Τὴ λένε Ἄννα.

Τὰ δύο παιδιά καὶ αὐτὴν γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ἦστερα ἡ Σάρα πῆρε τὰ χέρια τῆς Ἄννας στὰ δικά τῆς.

— Χάρηκα πάρα πολὺ ποὺ σὲ ξαναβρήκα ἐδῶ, εἶπε. Ἦσως ἡ κυρία σου νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ τὴν βοηθῆς νὰ μοιράζῃ ψωμί στοὺς φτωχοὺς. Θὰ σοῦ κάνει ἰσως εὐχαρίστηση γιὰ τὴν ἐσὺ ξέρεις, ὅπως κι' ἐγὼ, τί θὰ πῆ νὰ πεινάῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε νὰ φάῃ.

— Ὡ ναι, μὲς, εἶπε ἡ Ἄννα.

Δὲν εἶπε ἄλλο τίποτε, μὰ ἡ Σάρα ἔνοιωσε πὺς τὴν κατάλαβε. Ἡ Ἄννα τὴν ἐξέβγαλε ὡς τὴν πόρτα τοῦ μα- γαζιοῦ κι' ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ παρακολούθησε με τὰ μάτια τῆς τὸ ἀμάξι ποὺ εἶχε πάρει μαζί του τὴν πριγκήπισσα Σάρα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΟΥΛΗ Τ Ε Λ Ο Σ ΤΗΣ «ΜΙΚΡΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ»

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ δεκαπέντε μέρες, σήμερα που σ'ε γράφω αυτό το γράμμα — δεν ξέρω πότα θα τ'ε διαβάσει — που δεν έγινε καμιά αεροπορική επίδρομή στην Αθήνα και στα περίχωρα. Την προ-προπερασμένη Δευτέρα, φάνηκαν μερικά έχθρικά αεροπλάνα, αλλά μόλις σηκώθηκαν τα καταδιωκτικά μας, τ'όλα αντ'ε πτόδια, δηλαδή στα φτερά — λίγα λεπτά βάσταξε ο τελευταίος εκείνος συναγεμός, ο'υτε να κατεβούν στα καταφύγια δεν πρόφτασαν οι Αθηναίοι — κι' από τότε δεν ακούσθηκαν σειρήνες. Γιατί άραγε; Ο γενναίος μας έχθρος δεν πλησιάζει: παρά τάπροφύλακτα μέρη, για να βομβαρδίζη εκ του ασφαλούς τους άμαχους κατοίκους; Τόν παραζάλισαν οι νίκες του άκαταμάχητου στρατού μας στην Αλβανία κι' η πανωλεθρία των «επιλέκτων» Αλπινοιστών η Κενταύρων του; Φοβάται τάντίποινα από την Αγγλία, που εδήλωσε πως αν βομβαρδισθή η Αθήνα, θα βομβαρδισθή άμέσως κι' η Ρώμη; Η ελληνική κι' η αγγλική αεροπορία τού αποδεκτίσαν τάεροπλάνα, τή βανζίνα, τα πυρομαχικά, και να φέρη άλλα δεν μπορεί, γιατί οι δρόμοι είναι τώρα επικίνδυνοι και σχεδόν άποκλεισμένοι; Δεν ξέρουμε, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει να ξεθαρρευόμαστε και να χαλαρώνουμε τήν άμυνά μας. Απεναντίας, πρέπει να τή δυναμώνουμε και να τή τελειοποιήσουμε όλοένα. Και καταφύγια, και χαρτιά στα τζάμια, και σακιά με χώνια ή άμμο στα σπιτία, κι' ερμητικό κλεισιμο των άνοιγμάτων τή νύχτα, είναι άνάδουμ μεσα φως, και κάλυψη των φώτων που κρατούμε κατ' άνάγκη στο δρόμο, των μικρών ηλεκτρικών φαναριών μας, όπως και των αυτοκινήτων, των λεωφορείων και των τράμ. Αυτά για μ'ε. Οι άλλοι, οι άρμόδιοι, φροντίζουν για σειρήνες, για άντιαεροπορικά πυροβολεία και για καταδιωκτικά αεροπλάνα, έτοιμα να ξεπεταχθούν μόλις εξμύτιση ο έχθρος.

Ζούμε λοιπόν πάντα υπό τήν άπειλή του και παίρνουμε όλα μας τα μέτρα για κάθε ένδεχόμενο, χωρίς να ξεθαρρευόμαστε από τή δεκαπενθήμερη αυτή αδράνεια τής έχθρικής αεροπορίας, που μπορεί να μην έχη συντριφτή ακόμα σε τρόπο που να μ'ε ξεασφαλίζη. Γι' αυτό, από τήν πρώτη ήμέρα του πολέμου, έκλεισαν

και τ'ε σχολεία. Κι' όχι μόνο γιατί επιστρατεύθηκαν οι περισσότεροι από τούς δασκάλους και καθηγητές, παρά και γιατί τ'ε σχολεία δεν έχουν όλα καταφύγια, και σε περίπτωση συναγεμίου, τ'ε παιδιά, προπάντων τ'ε μικρά, δεν θάξεραν που να πάνε. Μπορούσε να δημιουργηθή και παινικός στο μικρόκοσμο από τ'ε μικρόμ πουμ καμιάς αερομαχίας. Πιό σίγουρο λοιπόν είναι τ'ε παιδιά να κάθονται στα σπιτία τους, να έχουν πρόχειρα τ'ε καταφύγια τους, να μη γυρίζουν χωρίς άπόλυτη άνάγκη στους δρόμους, να παίζου, να διαδάζουν και να χαίρουνται άκούγοντας από τ'ε ραδιόφωνο τ'ε δοξασιές ελληνικές νίκες. Τ'ε μεγάλα όμως, άγόρια και κορίτσια, βγαίνουν άφοβα. Φορούν τήν τίμια στολή τής Νεολαίας, κυκλοφορούν μέρα και νύχτα, και προσφέρουν ένα σωρό πολύτιμες υπηρεσίες στην έμπόλεμη Πατρίδα, μαζεύοντας είδη για τούς στρατιώτες, φροντίζοντας για τή φανέλλα του και τήν φυγαγωγία του και βοηθού των άστυνομικών, οδηγώντας τούς πολίτες στους συναγεμμούς, και προσέχοντας, τή νύχτα, να μη φαίνεται πουθενά «άκτις φωτός». Κι' άλλες ακόμα εργασίες κάνουν, κι' άλλα πατριωτικά καθήκοντα έκτελου οι Φαλαγγίτες, οι Φαλαγγίτισσες, ακόμα και τ'ε Φαλαγγιτάκια, στρατός κι' αυτός που μάχεται για τήν Πατρίδα, παράλληλα με τόν άλλον που πολεμά στο μέτωπο.

Όταν μένουν στο σπίτι, τ'ε μεγάλα κορίτσια — και και πολλά μικρά — πλέκουν μάλλινα για τούς στρατιώτες. Η σπιτική Αθήνα έχη γίνει έν' άπέραντο πλεκτήριο. Χιλιάδες φανέλλες, πουλόβερ, γάντια, κάλτσες, κασκόλ, στέλνονται καθημέρα στα στρατόπεδα, μαζί με τ'ε κάθε λογής δώρα που μαζεύονται με τόν Έρνο. Κι' η μόνη ίσως διασκέδαση των πλεκτριών, με και των άλλων μελών τής οικογένειας, είναι τ'ε ραδιόφωνο. Διασκέδαση βέβαια, χαρά, γιατί δεν αναγγέλει: παρά νίκες και θριάμβους. Έκπέμει όμως κι' επίκαιρες, διδακτικές και φρονηματιστικές ήμιλιες διαφόρων, επισήμων και άνεπισήμων — τ'ε ώραία που ήταν προχτές η όμιλία του ύπουργού διοικητού κ. Κοτζίτς «Αι Αθήναι προς τόν κόσμο» — και τ'ε πολεμικές ειδήσεις τ'ε λέει σ' όλες τ'ε γλώσσες: αγγλικά, τουρκικά, σερβικά, ρουμανικά, γαλλικά, γερμανικά και ιταλικά. Ο'υτε τ'ε Ευαγγέλιο του Πάσχα! Αλλά οι έμποροι αυτές δεν είναι βέβαια για μ'ε, είναι για τούς ξένους, για τόν κόσμο. Ο Σταθμός μας, δυναμωμέ-

νος τώρα, άκούγεται παντού. Κι' έτσι άνασκειάζονται οι κομμικές κι' άδιδάντροπες ψευδολογίες των Ιταλών, που ένώ τούς διώχνουμε και τούς αιχμαλωτίζουμε, είναι έκαγοι ναγγέλλουν από τή Ρώμη ή από τ'ε Μπάρσι: «Απόλυτος ήσυγία εις τ'ε άλβανικόν μέτωπον!» Αλλά η ήττα δεν κρύβεται, ο'υτε η νίκη. Και πολύ γρήγορα θα μάθη ο κόσμος τήν εκπληκτική άλήθεια: Η μικρή με μεγάλη Ελλάδα ένίκησε τή μεγάλη με μικρή Ιταλία!

Σ'εσ άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΠΤΥΧΑ Β' ΣΕΙΡΑ (*)

1
Καράβι που καμαρωτό
με ναύτες και καραβιοθή, ταξίδευε άλλοτε κι' αυτό
στο Τούντζι και τ'ε Μισσιρί,
Τώρα άγναντεύει από καιρό,
λησμονημένο σε μιάν άκρη,
ξερμάτωτο και θλιβερό
πέρα τής θάλασσας τ'ε μάκρη!

2
Χαρά μας! Μέσα στην άβυθό
μπέ, μπέ, τ'ε δυό μας προβατάκια
μ' όρεξη π'ε τσιμπούν πολλή
τ'ε τρυφερά τ'ε χορταράκια!
Μ' άλλομνο! Κάτω ανήγη
τ'ε πέρασμα τού μακελλάρη,
ήθε ν' άλλώση τή σιγή
και τή χαρά μας να μ'ε πάρη!

3
Κι' αν νοσταλγής τήν εποχή,
φτωχό φανάρι μου σβουμένο,
που φωτίζεις μες στη βροχή
τ'ε διάβα τ'ε άργιοσημένο,
Τί καρτερείς στη γαιτανιά
πιά του παλιού καιρού σημάδι,
λησμονημένο στη γωνιά
του δρόμου, που είν' κι' αυτός σημάδι;

4
Χρώματα ρόδινα ήπαλά
μέσα σ'ής δύσης τ'ε μεθύσι,
γιούλι, πανσέδες που τρελλά
στον ουρανό τ'εχουν σκορπίσει,
Πώς θάλβωμαι και π'εσ κονώ
σάν άγοσθύνετ'ε τ'ε δειλί,
δταν φωτά στον ουρανό
τ' άποσπερίτη τ'ε καγτίλι!

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Μέσα στο λουλουδιμένο περιβόλι,
μια πεταλούδα φτερούγισα. Πέταξε
πάνω απ' τ'ε νερά τού άκeanού μιάς
στερνάς, τριγύρισε μέσας στο δάσος
απ' τ'ε στάχια, ανάμεσα στα φτερωτά
στοιχειά — τ'ε μύγες, τ'ε μελίσσια —

(*) Η πρώτη σειρά, από δέκα τραγούδια, δημοσιεύθηκε στη «Διάπλασι» (τομ. 45ος του 1938, φυλ. 38-40).

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

Σ' ένα μέρος, ο δρόμος του πάρκου έστριψε. Κι' άξαφνα φάνηκε ένα λαμπρό καλάτι, που έλαμπε φωταγωγημένο από πάνω ως κάτω. Σ' αυτό τ'ε καλάτι έστρεψαν τ'ε ασι βασιλοπούλες και τ'ε βασιλόπουλα, μπήκαν σε μιάν όλόχρονη σάλλα, όπου μιάν όρχήστρα έπαιζε χορούς, κι' άμέσως άρχισαν να χορεύουν.

Ο στρατιώτης, που τούς είχε ακολουθήσει ως τή σάλλα, έμεινε έκθαμβος μπροστά στο θαυμάσιο θέαμα τού χορού εκείνου. Τόν έβλεπε άόρατος, καθισμένος σε μιάν άκρη, και γοητευμένος παρακαλούσε να μην τελειώση ποτέ.

Κι' άλήθεια, ο χορός εξακολουθούσε άτέλειωτος. Μόνο μικρά διαλείμματα γίνονταν, οι βασιλοπούλες και τ'ε βασιλόπουλα πήγαιναν σ' ένα μπουφέ φωτωμένο γλυκά και ποτά, έτρωγαν κι' έπιναν απ' όλα, και ξανάρχιζαν να χορεύουν άκούραστα. Ο στρατιώτης έτρωγε κι' αυτός από ένα γλυκό, έπινε από ένα ποτήρι σαμπάνια και ξαναγύ-

ριζε στη θέση του για να βλέπη και να μη χορταίνη.
Αλλά τ'ε φώτα τής σάλλας άρχισαν να χλωμιάζουν. Σ'ε λίγο θα ξημέρωνε. Τότε μόνο οι βασιλοπούλες και τ'ε βασιλόπουλα έπαψαν τ'ε χορό και, από τούς ίδιους δρόμους, με τ'ε ίδιες βάρκες γύρισαν στην άκρολιμνιά και στο άνοιγμα τής μαρμαρένιας σκάλας. Εκεί άποχαιρείσθηκαν κι' έδωσαν ύπόσχεση να νταμωθούν τήν άλλη νύχτα.

Ο στρατιώτης ανέβηκε πρώτος τή σκάλα και, γρήγορα-γρήγορα, μπήκε στην καμαρούλα του, έβγαλε τ'ε μανδύα του, έπεσε στο κρεβάτι του κι' έκανε τόν κοιμισμένο. Τόν είδαν οι βασιλοπούλες κι' είπαν μεταξύ τους: «Ο'υτε κουνήθηκε καθόλου. Ο πατέρας μας θα τού πάρη κι' αβτουνού τ'ε κεφάλι. Τόν λυπόμαστε, με ποιός τού ελεπε νάσθη νάνακαιωθή σε ξένες δουλειές; Καλά να πάθη!» Και γδύθηκαν, φύλαξαν τ'ε ρούχα τους στις ντουλάπες, έβγαλαν τ'ε γοβάκια τους, που είχαν μισολυώσει κάτω απ' τ'ε κρεβάτια τους, και κοιμήθηκαν ησυχάτατες.

Ο στρατιώτης ήθελε πιά εκείνο που ήθελε, αλλά δεν βριάστηκε να τ'ε πη στο βασίλει.

Η διορία μου δεν έτελείωσε ακόμα, προφασίσθηκε. Έχω ακόμα καιρό δυό ήμερες και δυό νύχτες. Περιμένετε.

Κι' αυτό γιατί δεν ήθελε να χάση τ'ε θέαμα που τόσο τού άρεσε. Παρακολούθησε λοιπόν τ'ε βασιλοπούλες και τήν άλλη νύχτα και τήν άλλη. Τή πρώτη, καθώς είπαμε, έκοψε ένα κλαδί από τ'ε χουσό δέντρο τού πάρκου. Τή δεύτερη, ένα λουλουδι που η δροσιά του ήταν άληθινά διαμαντάκια. Και τήν τρίτη, πήρε απ' τ'ε μπουφέ ένα όλόχρονο ποτηράκι. Κι' επειδή η διορία του είχε πιά τελειώσει, τόν έκραξε ο βασιλιάς και τού ελεπε: — Έ, έμαθες π'ε και γιατί καλιώνουν τ'ε γοβάκια τους οι κόρες

πέρασε πάνω απ' τ'ε ποτάμι τού μικροτάκιου ρυακιού και σπάηκε. Τ'ε δέντρα τής φανήκανε πελώριε κολοσσού και τ'ε σπουργίτια γίγαντες. Πάνω από τ'ε μισανοιγμένο κάλυκα ένός λουλουδιού, στην άκρη τού φράχτη, βρήκε τή φύση πολύ όμορφη. Άνάσανε βαβαία τ'ε μύρο της κι' έσκυψε στο βήθος τού άνθου.

Άπλωσε τ'ε πιτσιλιωτά μαυρόασπρα φτερά της και κόλλησε τ'ε στόμα της στο στήμονα. Ρούφηξε, ρούφηξε με δύναμη τ'ε γλυκό του χυμό, πεταλούδιζοντας μ' εδχαρίστηση.

Τ'ε μικρό λουλουδι σκίρτησε. «Τί όμορφο που θάμαι, συλλογιόταν με τ'ε κοινούριο μου καπέλλο με φτερά!»

Άφου γεύτηκε για κάμποσο τ'ε λουλουδιού τ'ε μέλι, πέταξε μακριά. Σ'ε λίγο αντίκρουσε πάνω σε μιάν συκιά μιάν αχουλή χρυσόμυγα, που είχε χώσει τή μούρη της μέσα στη λακούδα ένός παραγιωμένου σύκου, και τ'ε τρωγε σκάθοντάς τ'ε ύπομονετικά. Η πεταλούδα, σάν άριστοκράτισσα, γύρισε άλλοσ τ'ε πρόσωπό της: — Π'ωπω τί συχαμένη! Κρίμα τ'ε ώραία της όνομα! Τί βρώμικη! Ένα τέτοιο πρόστυχο φρούτο.

Κι' έφτυσε χάμω μ' άηδία. Η χρυσόμυγα κάτι μουρμούρισε, με δ'ε σταμάτησε τ'ε φωνή της. Άπό κεί, πέταξε η πεταλούδα να τή καλημέρα στην άσπρη τριανταφυλλιά και στα κοκκινωπά λιθάνια. Π'επε νερό σε μιάν λακουδίτσα και με χαρούμενα φτεροκοπήματα βγήκε ανάμεσα από τ'ε σύρματα τού φράχτη, που εδχαριστημένη που δεν πήγε τ'ε πρωί της χαμένο.

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ

— Πλληκάρια, που άλλάζοντες περνάτε με τ'ε λάβαρα και με τ'ε λαχάρα τής Πατρίδας, Έλληνοπούλα, που κάτω; — Π'εμε όκου μ'ε προσέμουν των βουνών των Έλληνικών τ'ε κλωσά βένια από τή Γη τήν Πατρική τήν άγια πάμε να σβύσουμε με τ'ε κοντέρια, με τ'ε σπαθιά, με τ'ε φωνιά κ'άθε δυνάστη, κ'άθε έχθρου τ' άγκάστια σάν πάντα κι' άλλη μιάν σορά.
— Πλληκάρια Έλληνοπούλα, όπου πάτε να διώχνετε τ'ε σκλάβον τ'ε μαρτζι, με τ'ε τραγοβόλι στη φωτιά να δερμάτε των Έλλήνων τ'ε λάβαρα γαλάστια. Έρωίς μεσ' στον παρμόσιμον άγώνα φέστε όπου πάτε, φέστε όπου νικάτε, φέστε και τήν Ελλάδα σταυροφόρα και τήν ΙΔΕΑ ΕΛΛΑΔΑ μεσ' στη μπόρα. Κι' ο κάλεμος, μεγάλο πανηγύρι, φέστε και τήν Ελλάδα για να σέρη νύφη στο πανηγύρι τ'ε χορό. Σ' όλοι, και σ'αυός κ'ε μούρους της άγώνες, πάντα τ'ε εδβαλό της χωριστό, γιατί παίρνει τή χάση της απ' τούς αιδνας... ΑΙΛΗ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ

μου, ή θα προστάξω να σου κόψουν και σένα, κακόμοιρε, το κεφάλι; — Δεν θα μου κόψης το κεφάλι, βασιλιά μου, αποκρίθηκε ο στρατιώτης, παρά θα μου δώσεις για γυναίκα μια από τις κόρες σου, όπως θέλω. Γιατί έχω ένα παιδί που ήθελες να μάθης.

Και διηγήθηκε στο βασιλιά όλα όσα είχε ιδεί τις τρεις περιουμένους νύχτες και, για σημάδι πως έλεγε την αλήθεια, του παρουσίασε το χρυσό κλαδάκι, το διαμαντένιο λουλούδι και τολόχρυσο ποτηράκι.

Κατάπληκτος ο βασιλιάς φώναξε άμέσως τις κόρες του, που έτρεμαν χλωμές, γιατί, κρυμμένες πίσω από τις πόρτες, είχαν ακούσει όσα φανέρωσε ο στρατιώτης στον πατέρα τους. Στην άσχη, δοκίμασαν να ρηθθούν, λέγοντας πως όλα είναι ψέματα. Έπειτα όμως, βλέποντας τα σημάδια, αναγκάστηκαν να ομολογήσουν.

— Πολύ καλά, είπε τότε ο βασιλιάς, εγώ πρέπει να κρατήσω το λόγο μου. Πές μου, στρατιώτη, ποιά από τις δώδεκα θέλεις να σου δώσω γυναίκα;

— Βασιλιά μου, αποκρίθηκε ο στρατιώτης, δεν είμαι πια πολύ νέος, και γι' αυτό σου ζητώ τη μεγαλύτερη.

— Να την πάρης, είπε ο βασιλιάς. Από σήμερα σε κάνω παιδί μου, κι όμα πεθάνω, εσύ θα πάρης και το θρόνο μου.

Ο γάμος έγινε την ίδια μέρα. Τη νύχτα, ο βασιλιάς θέλησε να πάη με την ακολουθία του να βρή τα δώδεκα βασιλόπουλα για να τα τιμωρήσει. Αλλά δεν μπόρεσε. Γιατί μόνο ή μαρμαρένια σκάλα ύπηρχε, που κατέβαινε στα δωμάτια του παλατιού. Από εκεί και πέρα τίποτα άνοιγμα σαν πόρτα, ούτε λίμνη, ούτε βαρκούλες, ούτε βασιλόπουλα, ούτε πάρκο με χρυσά δέντρα, ούτε παλάτι και σάλλα χορού. Όλα αυτά ήταν μαγικά και χάθηκαν μόλις τα έμαθε ο βασιλιάς.

Το περιεργό είναι που χάθηκαν συγχρόνως και τα τρία σημάδια που είχε πάρει ο στρατιώτης. Έψαξε στις τσέπες του, παντού, μα δεν τα βρήκε πουθενά!

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΡΥΔΟΦΛΟΥΔΑ

ΣΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΤΗ ΣΚΥΡΟ

Τη χάρη της την περιούση
Οί ξένοι τη ζηλεύουν,
Γιατί σε τούτο το νησί
Νεράιδες βασιλεύουν.

ΣΕ ΦΛΥΑΡΟ

Έχεις μια μυλόπετρα που δλο γυρίζει
Κι' ό θύορθος της όλους ξεκουφαίνει.
Είσι ένα θεράνι που θορίζει,
Μά που είναι τ' άλειφι που βγαίνει;

ΣΕ ΧΑΙΡΕΚΑΚΟ

Τά πάντα παρέρχονται,
Τά πάντα διαβαίνουν,
Τά ρόδα μαραίνονται,
Τ' αγαθία τους μένουν.

ΣΕ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟ

Ποτέ σου μη καταφρονείς
Τά κάτω σκαλοπάτια,
Γιατί σ' αυτά προτοπατείς
Ν' ανέβης στα παλάτια.

Τάρος [B]

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ...

Υπάρχουν ημέρες που μένουν αξέχαστες στο μυαλό μας. Υπάρχουν έπεισάδια στην ζωή μας, που όσα χρόνια κι' αν περάσουν δεν μπορούδν να ξελαλείψουν τά ίχνη τους.

Έτσι κι' εγώ θυμάμαι, μια μέρα που ήταν ένας σταθμός στην μικρή παιδική ζωή μου. Πρώτη μέρα στο

σχολείο. Μου φαίνεται σαν να είναι τώρα.

Ήταν μια μέρα συννεφιασμένη και σκοτεινή τα παιδιά της Α' Δημοτικού καθισμένα στα θρανία τους, με τά χέρια σφιχτά δεμένα, απαγγέλον: «Με, μέ, Α.ι, λι, Μέλι. Ξαφνικά ή πόρτα άνοιγει και παρουσιάζει ο διευθυντής ακολουθούμενος από μια κυρία και ένα κοριτσάκι.

Μικρό, κουκουλωμένο καλά, ός τό λαϊμό, κοιτάζει την τάξη φοβισμένα.

Έγώ μόνο έξω τι αισθήματα κυριαρχούσαν μέσα μου, γιατί εγώ ήμουν τό μικρό κοριτσάκι: έκπληξη, περιέργεια και πρό πάντων φόβος. Φόβος, προς τό άγνωστο, φόβος, μπροστά σε μια μεγάλη άλλαγή.

Η δασκάλα με παίρνει απ' τό χέρι κι' απόθ μου λέει μερικά καλά λόγια με βάζει να καθήσω δίπλα σ' ένα άγνωστο κορίτσι.

Θεέ μου! πώς με κοιτάζουν! Λες και δεν έχουν δει ποτέ τους παιδί! Πράγματι, όλα τά βλέμματα είναι καρφωμένα επάνω μου. Πολλά ζευγάρια ματάκια με κοιτάζουν με την μεγαλύτερη περιέργεια.

Αλλά τώρα ή μαμά φεύγει και μ' αφήνει μόνη, δλονόναχη ανάμεσα σε ξένους! Της οίχνω ένα άπελπισμένο βλέμμα σαν να της λέω:

«Μαμά μου, πάς με μαζί σου, σε παρακαλώ πολύ». Φαίνεται ότι τό καταλαβαίνει, γι' αυτό πριν κλείσει την πόρτα πίσω της, μου στέλνει ένα χιμόγελο για να μ' ένθαρρύνη. Πάει έφυγε! Τώρα τό μάθημα έπειτα από

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Αλμα επί... ύψηλφ. [Σκίτσo του Αίστ].

αυτήν την μικρή διακοπή ξαναπαίρνει τον κανονικό του δρόμο. Με, μέ, Αρ, χίζουν να συλλαβίζουν πάλι τά παιδιά. Πώς βαριέμαι! Δεν προσέχω καθόλου. Γυρίζω προς τό παράθυρο και παρατηρώ τά σπουρητάκια, που με τη μύτη τους έρχονται να κτυπήσουν τό τζάμι. Τι περιεργά σχέδια που σχηματίζουν οι σταλαγματιές της βροχής!

Αλλά ο κάθων κτυπά, και τά παιδιά, παρ' όλο τόν κακό καιρό, έσχιόνονται στην αλλη, με φωνές και γέλια. Πολλά παιδιά με περικυκλώνουν, κι' αρχίζουν να μου κάνουν διάφορες έρωτήσεις. Ο τρόπος που με κοιτάζουν, σαν να ήμουν κανένα ύποπτο πρόσωπο, και οι άλλεπάλληλες έρωτήσεις μου δίνουν την έντύπωση ότι βρίσκομαι σε... δικαστήριο. Και για να κορυφωθεί ή άπελπισία μου, ένα μεγάλο άγόρι περνά τρέχοντας και μου δίνει μια σπρωξιά. Τά δάκρυα άνεβάνουν στα μάτια μου αλλά είμαι εγενναία και τά συγκρατώ.

Επί τέλους ο κάθων κτυπά και ξαναπαίρνουμε στην τάξη. Οί όρες περνούν άργά - άργά και τέλος σχολάμε. Αρχίζω την σάκκα μου και δρόμο για τό σπίτι. Τι ύποδοξη ήταν εκείνη που με περίμενε! Σάν να είχα γυρίσει από μακρινό ταξίδι, σαν να είχα γλυτώσει, ός ει θαύματος, από τά χέρια... κανιβάλων. Κάδια, γλυκά, παιχνίδια. Έγώ όμως τους δηλώνω με τό σοβαρότερο ύφος του κόσμου, ότι δεν θά - έα - να - πα - τή - σω σχολείο. «Όλο τ' άπόγνυμα, μαμά, γιαγιάδες, θείες, προσπαθούν, να με πείσουν να ξαναπάω σχολείο. Έγώ; ποτέ, σ' αυτό τό «βρωμοσχολείο».

Τέλος πάντων μετά από πολλά παρακαλία, υποσχέσεις και επικλήσεις δέχθηκα να πάω και την επομένη.

Είναι αλήθεια, ότι τό σχολείο μου έκανε λιγότερο κακή έντύπωση. Από τότε συνιέται και τά πρόγραμμα πήραν τον κανονικό τους δρόμο. Πέρασαν άρκετά χρόνια και τώρα πιά, θεωρώ

τόν έαυτό μου ός «δεσποινίδα», πάντοτε όμως μένει στο μυαλό μου, ή εικόνα του μικρού κοριτσιού, που με φοβισμένα μάτια άντικρύζει τό σχολείο σαν κάτι άγνωστο, πρωτογνώριστο και τρομακτικό.

Τετράφυλλο Τριφύλλι [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σε μια συζήτηση. Πίσις - Πατρίς: — Φέρε μου, παρακαλώ, τό επαναφόρι μου. Ο άνηθέτης: — Τόν αριθμό σας. Πίσις - Πατρίς: — Ερς τό επαναφόρι, ο αριθμός είναι στην τσέπη του. Απόλλων του Μπελβεντέρε

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 42 δδς Εύρηπιδου την 19 Νοεμβρίου 1940

Με τό φυλλάδιο τούτο, έδο, τελειώνει ο όδος χρόνος μου και ο 47ος τόμος της Β' μου Περιόδου. Καθός σας είπα, τό άρχόμενο Σάββατο, 30 Νοεμβρίου, δάν θα έκδοθη φυλλάδιο — που θάταν έδο, δηλαδή παραπανιστό — και τώρα θα περιμένετε τό πρώτο του νέου μου χρόνου και του νέου μου τόμου, που θα έκδοθη τό Σάββατο, 7 Δεκεμβρίου. Στο μεταξύ, πρέπει να γανωθώστε τή συνδρομή σας για τό 1941 — και τά ψευδώνυμά σας όσοι έχετε — και να φροντίσετε και για έσοπάθωμα. Τούς όρους τους έφέρατε, μίην περιμένετε λοιπόν την προκήρυξη του Διαγωνισμού, που θα δημοσιευθή από πρώτο ή τό δεύτερο φυλλάδιο, για να την ιδούν κι' οι νέοι συνδρομητάι που θα ήθελαν, στο διάστημα του χρόνου, να έσοπαθώσουν, και δάν θα ήσαν τούς όρους, άν ή προκήρυξη δημοσιευόταν στο σημερινό.

Και τώρα θα σας άναγγείλω ένα εύχάριστο: Ο νόμος περί τής οελίδας των έφημερίδων και των περιοδικών στο ήμισυ, για οικονομία χαρτιού, άπαραίτητη τώρα που έχουμε πόλεμο. Κι' ή «Διαπαλασις» λοιπόν έπρεπε να γίνη, από όκτασέλιδη, τετρασέλιδη. Αλλά όχι. Ο ύπουργός του τόπου κ. Θ. Νικολόδης, από άγάπη κι' άκτιμηση στο έργο της «Διαπαλάσιως», επέστρεψε να μείνη όκτασέλιδη. Έκφράζω τίς θερμότερες εθχαριστίες μου για τό ήξειριστικό αυτή έννοια στον κ. Υπουργό, που και οσες πρέπει να τόν άγνωμώητε, γιατί αυτός σας χαρίζει τό περιοδικό σας ελάκτρο. Μόνο τά μηνιαία δωδεκασέλιδα θα καταργηθούν, αλλά δάν πειράζει. Θα κάνω τρόπο όστε στα όκτασέλιδα να χωρή, από λίγη-λίγη, κι' ή όλη των δωδεκασέλιδων, τά «Νέα και Περίεργα», τά «Θέλετε να μάθετε πός;» κτλ. Και νάοσται πολύ εθχαριστημένο. Στόν άλλο πόλεμο, από έλλειψη χαρτιού, τό φυλλάδιο μου έβγαίνε όχι μόνο τετρασέλιδο, αλλά και με τίς δυο τελευταίες οελίδες κοουπορημένες, δηλαδή με δυο στήλες αντί τρεις.

Στό σκίτσo σου, Πλοίαρχε Νέμε, έδαλα τό ψευδώνυμο που είχες γράψει, και δάν θυμήθηκα πός ήταν τό παλιό σου όθος «Αίόης», που σήμερα τό έχει άλλο. «Όχι, με τό βραβείο σου μόνο έιθλία των έπδόσεων μου μπορείς να γοράσης. Τού κ. Ξενοπούλου είχα μόνο την «Αδέλφοβία μου», τίς «Πετρίες στόν «Πίλο» και τό «Παιδικό Θέατρο», αλλά έξαντήθησαν. Πολύ, πολύ με λήπησε τό δυστύχημά σου. Είναι τόσο μεγάλο, που μόνο ο θεός μπορεί να τό παρηγορήσει.

Μέρον της «Απόθου, έμ» εύτυχής που με θυμάσαι πάντα. Θα πώ οτις Παιριώτισσες τά συγχαρητήριά σου για τή γιορτή που έκαμαν, και πρό πάντων στη δ. Δούστα που τή γνωρίζεις και προσεπικά. Βέβαια, καλύτερα θάταν να αντιπροσωπεύονταν και τά δυο φύλα, αλλά θα ήπρηγε κάποιος λόγος, που δάν τόν έξω, να λάβουν μέρος μόνο κορίτσια. Κι' εδω θα γίνονταν κάτι παρόμοιο, αλλά ο πόλεμος σταμάτησε τίς ένεργείες.

Αλήθεια, Μπιάνκα Σορέλλι, είχες να μου γράφης έξη μήνες, αλλά ποτέ δάν έφαντάσθηκα πός περάσεσ στον άλλο κόσμο. Τά σχολικά σου δέν είναι τόσο «ρόδινα», ελπίζω όμως να υπερνικήσης όλες αυτές τίς δυσκολίες. Καιρω που σου έρρεσε τόσο ή «44η Κυριακή». Όσο για τήν έρώτηση της 45ης, και πολλοί άλλοι μου ζήτησαν αυτή τήν έξηγήση: για όλες τίς συγκινήσεις θα γράψετε, ή για μία μόνο; Αλλά μια άπάντηση σε «Κυριακή» δέν μπορεί να χωρέση τόσες. Σας έδαλα πολλές — χαρά, λήπη, φόβος, έκπληξη, θαυμασμά — για να διαλέξετε μια, ή μάλλον να μου διηγήθητε ένα μόνο περιστατικό που να σας έδωσε αυτή ή έκαινη τή συγκίνηση. Καιριστιομόσ από τόν κ. Φ. που πάντα σε θυμάται και με χαρά θα λάβαινε κανένα γράμμα σου. Καί ού, Μαργαρίτα, άργησε πολύ να μου γράφης. Αλλά από τούς τρεις αυτούς μήνες έκαμει τόσα πράγματα, δάν μπορείς να λές πός σε προσέβαλε τό μικρόδιο της τριπλάστιδος, της παρξένης αυτής άρρώστιας που είναι τόσο διαδεδομένη και πρό πάντων, όπως έξω, στην «Κέρκυρα». Όπως έξω; Όχι, δάν έχω ιδέα, από σένα τό άκούω τώρα. Σ' εθχαριστώ εκ των προτέρων για τό έσοπάθωμα και περιμένω τό άλλο σου γράμμα με τά όνόματα των «μελλουσών». Τώρα με τόν πόλεμο, που τά σχολεία είναι κλειστά, τά παιδιά χρειάζονται περισσότερο από άλλοτε ένα περιοδικό σαν τό δικό μου.

Οί έκτενείς αυτές άπαντήσεις είχαν μείνει από τό προηγούμενο φυλλάδιο. Αλλά από δθ και πέρα πρέπει να είμαι σύντομη, για να μη μείνουν πολλά γράμματα... για τό χρόνο.

Είχες να μου γράφης τό πρώτο σου γράμμα. Να είσαι βέβαιη — παραδρομή, βέβαιος ήθελα να πώ — πός όχι μόνο «θνήσκωμαι» αλλά θα δέχομαι και με χαρά τίς «κουτές φλυαρίες σου» — κάθε άλλο! — μια φορά τήν έβδομάδα.

Μ' ένα μεγάλο, εθγλωττο και συγκινητικό γράμμα, ή Δευκή Καμέλια ύποστηρίζει πός ή προουή του κ. Φαίδωνος πρέπει να γίνη και να στηθή από τώρα. «Αν τή μαυρίσουν οι έχθροί του με φόβο — λείβ άνάμεσα σάλλα — πρώτ ή βροχή θα τήν ξεπλύνη». Ναι, αλλά τώρα δάν είναι καιρός να σκεφθώμε γι' αυτό τό ζήτημα. Θα τό έκανώ έρωμα μετά τή νίκη και θα ιδούμε ή λύση θα τός δώσουμε.

Ναι, «Αίση Μέρα», στο ελληνικό τσαροδύ κλώτωσης μακριά, πολύ μακριά τά έρωματά μάχη». Και τόσο μακριά, όστε 180 άπ' αυτά, για να μην τά πάρουν οι «Έλληνες, κατέφυγαν στην Σερβία και παραπλοήθηκαν. Αυτό δάν τό ήξερσε τή δεικήτ ήμέρα του πολέμου που μου έγραψες. Σήμερα που σου γράφω είναι ή εικόνητ δευτέρα...

Μαρίδα του Φαίδου, για τό βραβείο σου σου έστειλα τετράδια. Περιμένω τό πρώτο σου κομμάτι για τή Σελίβα και τίς φωτογραφίες. Τά ύπαροδγραφα δάν βλέπουν. Βλέπεται μόνο που τό γράμμα σου δάν έχει ούτε τόπο διαμονής ούτε χρονολογία...

Αηδόνι της Τήνου, πίο καλύτερα τά σκίτσα σου αυτά, άλλ' όχι άκόμα για δημοσίευση. Τάλαντο είχες, τό βλέπω προσέθετα μόνο, γίνωμαι σου χρειάζεται, και θα κίνης πολύ όμοια πράγματα. Προπάντων να μη βιάζεσαι: αυτά θέλουν ύπομονή.

Ναι, Έγώ, ελ' αυτά τά έκαναν για προπαγάνδα και πολλά παιδιά, με τίς παιδικές έκπομπές του Μπαρτί, είχαν γι-ναι ιταλόφιλα. Αλλά όπως λές και ού, πήγαν όλα χαμένα και κριμας... τά λεπτά! Γιατί «ποός Έλληνας είναι σήμερα ιταλόφιλος»; Όλοι, από τόν πρώτο ός τόν τελευταίο, έχθροί άσπονδοί και θανάσιμοι.

Ο Σόλλιος της Περισόπιου, που είχες άποφασίσει να γιορτάση στην Αθήνα τά «Έξηνητάχρονα μου, μου γράφει πός δάν παραιτείται από τήν ιδέα του έορτασμού, αλλά τόν άναβάλλει μέχρι πέρατος του πολέμου. Πολύ όσοτά!

Θαλασσοβίβνη, όρατό τό πατριωτικό σου γράμμα. Μπορείς να είσαι βέβαιος για τήν άπελευθέρωση της πατρίδας σου άσθεκα ήσασο και να χαίρεσαι από τώρα. Ναι, όο πολλά κι' άν ήταν τά φάρια που σκοτώθησαν, δάν άφίξαν τή βόμβα που έστοίχιζε 100.000 φράγκα!

Μαρίδα του Φαίδου, για τό βραβείο σου σου έστειλα τετράδια. Περιμένω τό πρώτο σου κομμάτι για τή Σελίβα και τίς φωτογραφίες. Τά ύπαροδγραφα δάν βλέπουν. Βλέπεται μόνο που τό γράμμα σου δάν έχει ούτε τόπο διαμονής ούτε χρονολογία...

Αηδόνι της Τήνου, πίο καλύτερα τά σκίτσα σου αυτά, άλλ' όχι άκόμα για δημοσίευση. Τάλαντο είχες, τό βλέπω προσέθετα μόνο, γίνωμαι σου χρειάζεται, και θα κίνης πολύ όμοια πράγματα. Προπάντων να μη βιάζεσαι: αυτά θέλουν ύπομονή.

Ναι, Έγώ, ελ' αυτά τά έκαναν για προπαγάνδα και πολλά παιδιά, με τίς παιδικές έκπομπές του Μπαρτί, είχαν γι-ναι ιταλόφιλα. Αλλά όπως λές και ού, πήγαν όλα χαμένα και κριμας... τά λεπτά! Γιατί «ποός Έλληνας είναι σήμερα ιταλόφιλος»; Όλοι, από τόν πρώτο ός τόν τελευταίο, έχθροί άσπονδοί και θανάσιμοι.

Ο Σόλλιος της Περισόπιου, που είχες άποφασίσει να γιορτάση στην Αθήνα τά «Έξηνητάχρονα μου, μου γράφει πός δάν παραιτείται από τήν ιδέα του έορτασμού, αλλά τόν άναβάλλει μέχρι πέρατος του πολέμου. Πολύ όσοτά!

Θαλασσοβίβνη, όρατό τό πατριωτικό σου γράμμα. Μπορείς να είσαι βέβαιος για τήν άπελευθέρωση της πατρίδας σου άσθεκα ήσασο και να χαίρεσαι από τώρα. Ναι, όο πολλά κι' άν ήταν τά φάρια που σκοτώθησαν, δάν άφίξαν τή βόμβα που έστοίχιζε 100.000 φράγκα!

